

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja II. évf. IX. szám 2014. szeptember hónap

Megéri?

Negyven csillogó szempár, háttérben a Bükk vonulata,
zsizsegnek, egyik is másik is súg-búg, kelepel,
Az ódon templom is megértőn pillant le rájuk:
Nyughatatlanságukban a mindig új Lét ünnepel.

Negyven harsány élet – vele kérdőjelek végtelen sora,
Mindenik szívvel szent, mélységes titok érkezik...
- Felbolydult méhkasból miképp leszünk *Család*?
Tudom, Uram, a válasz mindentudó Szíveden rejtezik.

S ahogy telnek a napok, úgy igazodik lélek a lélekhez,
Lesz a vadócból szelídebb, örök elsőből olyan, aki vár,
Tanulgatva-törve a közös lét ábécéjét;
hazug, ki legyintve mondja: - Tudja már!

S midőn tikkasztó portyáink után eljön az utolsó este is:
a Holdnővér hosszú sorra lel a gyóntató mögött,
Mennyi-mennyi Péter, Márta, Saul és Cirenei
Tárja sarkig kapuját az Irgalmas Szeretet előtt.

Megéri? – kérdezed, hisz' csak a felszínt észleled:
lemondást, készenlétet, tűrést, felvigyázatot...
Meg -felelem csendes derűvel- mert láttam
életre kelni, megelevenedni, az evangéliumot.

Horváth Lóránt
plébános

IRODALMI MELLÉKLET

KEND A PAP?

Tiszteletes Borcza Áron bent ült a bibliotékájában.

Jó meleg volt odabent, csöndes, poros békességes, a sok könyv mozdíthatlanul pihent a polcokon, odakint tiszta hó borította a földet; s egyszerre csak rányitotta valaki az ajtót.

Kopogtatás, köszönés nélkül lépett be egy ismeretlen ember; vasvillaszemekkel odaplántálta magát a pap elé, és rákiáltott:

- Kend a pap?

Borcza Áron tiszteletes úr nem jött ki a sodrából. Öreg szemeit fölveté a csibukról az emberre, és nyugalmasan felelt:

- Én vónék, fiam!

- Nohát akkor - mondta megzavarodva a magyar, aki mérges veszekedésre elkészülve, kénytelen volt alább hagyni a hangot - csak rúgja szét az úr a katedrját, mert ugyan rosszat prédikál belőle.

- Mit, fiam? Mikor voltál templomba? Mit hallottál tőlem?

- Én ugyan semmit - morgott az -, mer én nem járok olyan helyre... Bár a feleségem se járna. De az bevetődött a tennapi vasárnapon az úr templomába - dűljön össze!... Az az én bajom.

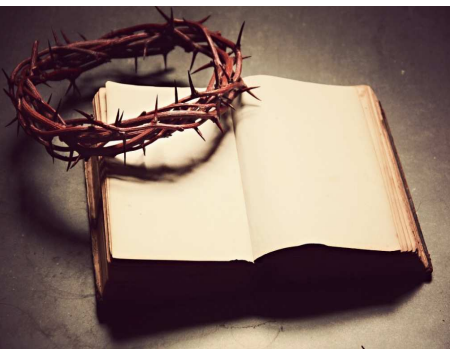
A dühös idegen nyalka ember volt, ólímpitykés pásztorgúnyát viselt. Meglátszott rajta, hogy juhász, s a kampós botjával már nem dühösen, inkább kedvetlenül, szomorúan bököste a pádimentom kikopott görcseit.

- Hát, fiam, csak mondd el a bajodat sorba - biztatta az öreg pap.

- Úgy vót az, uram - sóhajtott fel a juhász -, hogy mikor én az Ágnyt elvettem, mert bacsu vagyok én, juhász, hát asszony kell nekem, anélkül nem lehetvén élni, pedig jobb anélkül, mint avval, mert úgy legalább meg-

van a békesség, ha koplal is az ember, mert könnyebb eltűnni az étlenséget, mint az örökös civakodást, mer olyan ember vagyok én, hogy inkább egy hétig nem eszek, mint egy óráig veszekedjek; a békességet szeretem én, de ha mán valaki szót szól, aztat nem szeretem én. Előbb ugyan elhallgattam, mert háromszentdős ház as ember létemre sokat bevettem köszönettel, hanem hát az én Ágnyt azt a héttűrő szentet is kihozná a békességből, ha egyszer nekiereszti a kereplőt... Hej, uram, igaz pápista ember vagyok én, ha a feleségem csak kálomista is. Ficamodott vón ki a bokája a bábájának, mikor az úrhoz vitte keresztelni, mert akkor ő se fordult vón be a kelmétek kokasos templomába tennap!

Borcza Áron úr megcsóválta a fejét.

- Mit beszélsz ilyen sok bolondot, édes fiam. Nem értek én ebből egy igét se. Hát mi bajod? Mondd el.

- Mondja el az a szent nepomukos jóisten, az tán el tudja mondani, amennyit az én feleségem kárál egy nap, mer annak ugyan be nem áll a szája, mint a malom zúgása, csak ha éppen alszik, oszt belefagy a szó. Ha mán messziről meghallom, a gerincembe áll a hideg, sillyednék a föld alá is, ha lehetne, pedig tudom, még oda is utánam hallatszana az Ágni hangja...

- Tán az a jótorkú személy volt a feleséged, aki tegnap olyan buzgóan énekelte a templomban? Harmadik sorban ült szélről.

- Jó torka vót? Különb mint a klarinétnak? Akkor ő vót!

- Hallgatni is szépen hallgatott a prédikációra.

- Az a baj! - kiáltott fel az ember olyan hangosan, maga is meghökkent tőle. - Az a baj, hogy úgy fülelt. De

még nagyobb baj, hogy az úr prédikált! Hogy lehet valaki pap léttire ilyen pogány, hogy nyilvánságosan prédikál minden népek füle hallatára, hogy megértsék. Annyit se tud az úr, hogy gyiákul csinálná meg a miskulanciáját, mint a mi papunk? Oda bizony elereszteném a feleségemet, hogy az én jóistenem változtassa meg a hitit! Többet ne tenné a lábát kálomista templomba.

- Ne beszélj összevissza! - kiáltott rá megharagudva a pap. - Mi baj?

- Mi baj! - morgott a juhász, s véres szemeit elfordította az ablakra, amelyen át meglátta a templomot. - Az a baj, hogy nem rogyott össze az a vájjog gránárium, dűtse egymásra a sarkát a szél...

A juhász komoran elhallgatott, rátámaszkodott a botjára, s maga elé meredt. A pap is gondolkodott egyet, s akkor nagy lelkinyugalommal szólt:

- Vigyázz a nyelvedre, fiam, mert baj lesz.

- Baj? Van mán! Ha esse elég!...

- Mi hát a baj, no?

-Mi? -Mi!

- Az, hogy az úr prédikált... Az mán igaz, hogy nem is hall jót az ember, ha csak a kocsmába nem.

- Ott mit hallottál?

- Csak csupa jót. Aszonták a népek, hogy ha nem szeretem a feleségemet, kergessem el.

Ezzel ránézett a papra, hogy ebből érthet. Aztán csendesesen, békésen magyarázgatta tovább.

- Én, uram, osztán össze is szedtem, ami kis kurázi szorult a csizmaszárbába, osztán szembeszálltam avval a sárkánnyal, a kedves feleségemmel, oszt úgy elvettem, uram, de úgy, hogy mán azt hittem, ép csontja se marad.

- Ó, te Isten nélkül való! - szörnyedt el a pap.

- Hát bizony Isten ide, Isten oda, csak ez az én jó botom tudja, mi hogy esett! - s örömmel fellélegzett az ember, s vidáman folytatta. - Ej, de kegyetlen meg is haragudott az Ágni, aszonta, hogy itthaggy! A kell nekem éppen! Úgy kacaghattam vóna, mán azt hittem, boldog ember lesz belőlem. Megszabadulok a földi purgatóriumtól...

- Hát aztán.
 - Hát osztón - folytatta jóízűen az ember -, az én Ágnim össze is szedte, ami ringye-rongya vót, ó, be is szerettem látni. Úgy segítettém vóna neki! Osztán tennap reggel bejött a faluba, hogy szekeret kerít, aki elvigye. Hej be jó napom vót tennap, uram!
 Nagyot sóhajtott és elkedvetlenedett.
 - Nono. Tovább, fiam. Mi lett?
 - Mi? A lett, hogy bevitte a sátán a templomba; oszt ott az úr mingyán miről prédikált neki? Mi?
 - Megállj csak, fiam! Pál apostol I. Kor. VII. 10. volt a textus: „nem én, hanem az Úr hagyja, hogy: az aszszony az ő férjét el ne hagyja”.
 Az ember megtorpadt és fölszegte a

fejét.
 - Hát így sül ki az igazság. Aki erre-
 arra! Hogy mer az úr más becsületes ember dolgába beleavatkozni? Akkor most mán értem, hogy mér jött haza a feleségem szekér helyett gyalog!
 Osztán csak a nyakamba esett, hogy ő mán nem haragszik, aszondi, hogy aszondi, ő kibékül!
 - Hisz akkor jól van! - kiáltott örömmel a pap.
 - Jól a gyeheennába! - rikoltott az ember. - Most! Télvíz idején! Össze vagyok zárva avval a sárkánnyal! Hogy mer az úr belekottyanni az én feleségembe...
 - De, fiam!
 - Semmi fiam! - mennydörgött a vad

ember. - Egy ilyen másboldogságaellen-áskálódó bűnös léleknek! Köszönje az úr, hogy csendes ember vagyok! Amér ellenem szegődött! Pap dóga ez? Hova menjek én már, ha még a pap is ellenem esküdött! Nem szégyenli az úr az Istentül? Ki meri mondani, hogy kend a pap? Phi!
 Sarkon fordult, otthagya tiszteletes Borcza Áron urat, s bevágta maga után az ajtót.
 A pap pediglen, elmenvén a csöndjét háborító pogány ember, ismét csibukjára fordítá vala szemeit.

Mikszáth Kálmán

ADY ENDRE HÁLA-ÉNEKE

Aki életének kis és nagy eseményeit tárgyilagosan nézi, aki csöndes szemlélődésben elgondolkozik minden értéken, mely testét-lelkét gazdagítja, annak szívében csodálatos érzés jelenik meg. Aztán szavakat keres, hogy érzését kifejezze. Végül egyetlen szót tud mondani. Legemberibb szavaink egyikét. Ady Endre egyik versének címében háromszor írja le a szót, és amit a szó kimondásakor gondol, költeményben énekl meg.

KÖSZÖNÖM, KÖSZÖNÖM, KÖSZÖNÖM

Napsugarak zúgása, amit hallok,
 Számban nevednek jó íze van,
 Szent mennydörgést néz a két szemem,
 Istenem, Istenem, Istenem,
 Zavart lelkem tegnap mindent bevallott:
 Te voltál mindig mindenben minden,
 Boldog szimatolásaimban,
 Gyöngéd simogatásaimban
 S éles, szomorú nézéseimben.
 Ma köszönöm, hogy te voltál ott,
 Hol éreztem az életemet
 S hol döltek, épültek az oltárok.
 Köszönöm az érterem vetett ágat,
 Köszönöm neked az első sirást,
 Köszönöm tört szívű édesanyámat,
 Fiatalságomat és bűneimet,
 Köszönöm a kétséget, a hitet,
 A csókot és a betegséget.
 Köszönöm, hogy nem tartozok senkinek
 Másnak, csupán néked, mindenért néked.
 Napsugarak zúgása, amit hallok,
 Számban nevednek jó íze van,
 Szent mennydörgést néz a két szemem,

Istenem, Istenem, Istenem,
 Könnyebb a lelkem, hogy most látván
 vallott,
 Hogy te voltál élet, bú, csók, öröm
 S hogy te leszel a halál, köszönöm.

A Hála

"Köszönöm!" - csak ennyi.
 Ahol elhangzik ez a szó: köszönöm, ott már jelen van a hála.
 A hála fokozott tisztelet az iránt, aki jót tett velünk, nekünk. Szívességet tettek, ajándékot kaptunk, olyanban részesítették amihez nem volt jogunk. Az igazán hálás szív - természetesen - még azt is megköszöni, ami föltétlen járt neki.
 A hála, mely egyetlen szóban jelenik meg legegyszerűbben, vagy egy tekintetben, a szívből ered.
 Érzés és értékítélet.
 Elismeri az ajándékozó jóságát a megajándékozott. Örül neki. És "visszafejt" a hálával.
 Akiben a hála él, abban a tisztelet ősi erénye mondja: köszönöm!
 A hálás szív gazdag szív. Televan hálával. Lesz módja jót cselekedni azzal, annak, aki felé most csupán a "köszönöm" szó hangzik.
 A hálás ember önzetlen. Tud örülni annak, hogy a másik adott. Nem csak az tölti el örömmel, hogy valamit kapott, hanem afölött is örül, hogy a másik nagy-lelkű volt.
 A hála érzékennyé teszi a szívét az érdek nélküli szeretet iránt. Érezni, mikor önzetlenül közelednek felé vagy kezet nyújtanak neki; a hála teszi képessé, hogy ő is hasonlóan cselekedjék.
 A hála érzése gazdagítja a hálás embert és gazdaggá teszi azt, aki felé irányul. A hála a szív melegsége, mely a másik szívét is melengeti. A hála megajándékozza

a legfontosabb érzéssel a másikat: szükség van rá! Erősíti benne a tudatot: ő jó! Van értelme tetteinek, szavainak. Észrevették. Elismerték. A hála hálát vált ki! - bármily különös, de így igaz, és a szívek a hála gyönyörű hálójában egymáshoz tartozónak érzik magukat!

A hálás ember örömet ad. A hálás ember alázatos, elismeri, hogy kapott... Tud elfogadni. És ez az első lépés, hogy tudjon adni.

A hála nem gazdasági kérdés. Nem függ a pénztárcától. Legkevésbé van anyagi vonzata. A szív értéke. Nem jegyzik a tőzsdéken. (Talán innen van felbecsülhetetlen értéke!?)

A hálás embert szeretik. A hálátlan nehezen viselik el. A hálátlanság sért. Lenéz. Sebet ejt a másikon.

A hálátlan szűkmarkú, még egy szava sincs: köszönöm. Vak ember a hálátlan, mert nem látja azt, amit kapott, de így azt sem igazán, amiye lett. Örömtelen, hiszen nem tud örülni mindannak, amit érdemtelenül ajándékoztak neki. Szegény marad akkor is, ha sok-sok pénze van.

A hála barátokat gyűjt. A hálátlanság megdermeszti a kapcsolatokat. Távolágot tart. Taszít.

Ki hálás neked?

Mondták ma, hogy köszönöm?!

Te kinek mondtad?

Betölt a hála?

Nincs barátod, magányos vagy? Tégy jót, és a hála körülöleli a szívedet. Hálád barátok a tgyűjt neked.

Mácz István

ÉLETRAJZ

1958. FEBRUÁR 4-ÉN SZÜLETTEM Budapesten. Szüleim elmondása szerint már két és fél éves koromban is ellenállhatatlan vágyat éreztem arra, hogy nyomot hagyjak a világban. Ez abban nyilvánult meg, hogy bármilyen kezem közé kerülő tárggyal, amely képes volt vonalat húzni, absztrakt grafittiket helyeztem el a lakásunk falain. Szelíd szülői biztatásra aztán rászoktam a papírra és ezt a nemes matériát azóta sem hagytam el.

Az ÁLTALÁNOS ISKOLA felső tagozatában egy zseniális festőművész rajztanárral, Bakonyi Mihállyal hozott össze a jó sorsom. A tőle kapott felkészítésnek köszönhetem, hogy felvettek a BUDAPESTI KÉPZŐ ÉS IPARMŰVÉSZETI SZAKKÖZÉPISKOLÁBA, ahol JÁTÉKKÉSZÍTŐ – GRAFIKA SZAKON VÉGEZTEM 1976-BAN. Az ezt követő évben két művészeti akadémiára is felvételiztem. Érettségi után az Iparművészeti Főiskolára, a következő nyáron pedig a Képzőművészeti Főiskolára, de egyik helyre sem vettek fel. Ekkor határoztam el, hogy nem vesztegetek több időt a főiskolákra, én hivatalos diploma nélkül is művész leszek.

1977- ben - apró vargabetűk után - sikerült elhelyezkednem a TANKÖNYVKIADÓ VÁLLALAT GRAFIKAI OSZTÁLYÁN. Grafikai szerkesztőként itt kaptam magam is kedvet a tankönyv illusztráláshoz. Két év után kiléptem a Kiadóból és - mint külső munkatárs - két év alatt 28 tankönyv illusztrációját készítettem el. Végül azonban szomorúan kellett rájönnöm arra, hogy ez nem az, amire vágytam. A tankönyv illusztrálás sok kötöttsége és megfelelési kényszere lassan teljesen keresztire szegezte bennem az alkotó szabadságot.

Mélyen hasított lelkembe a felismerés, hogy én nem mások igényeit kiszolgáló grafikus mester akarok lenni, hanem művész. Ettől kezdve képtelen voltam több illusztrációs feladatot vállalni. Nem tudtam tehát tovább folytatni az addig jól bevált munkám és ezzel megszűnt az egyetlen pénzkereseti lehetőségem is. A helyzet azért volt drámai, mert akkor már két gyermekünk volt a feleségemmel, akivel 1979 - ben házasodtunk össze. A család eltartásának felelősségén túl az én egyéni drámámat még az is fokozta, hogy bár művésszé szerettem volna válni, nem voltam benne biztos, hogy van e elég tehetségem hozzá?

Lelki és egzisztenciális értelemben is mély válságba kerültem. Úgy éreztem, rajtam valóban már csak az ISTEN SEGÍTHET. Egy mélységesen mélyen átélt imádságban leborultam hát elé és arra kértem, hogy könyörüljön rajtam és adjon nekem tehetséget az Ő végtelen gazdagságából. Olyan tehetséget, amely képessé tesz arra, hogy megtalálva egyéni és másokkal össze nem téveszthető stílusomat ki tudjam fejezni mindazt, amit rejtett kincsként a lelkemben hordozok. Hálám jeleként azt ajánlottam fel, hogy ha megajándékoz a kért talentummal, akkor azzal én nem a magam, hanem az Ő dicsőségét fogom szolgálni. Hiszem és úgy is tapasztalom, hogy Isten meghallgatta a kérésemet. Én pedig gyönyörűségemet találok abban,

hogy a rajzaimmel Őt szolgáljam, róla beszéljek és Őt dicsérem.

ISTEN UTÁN A CSALÁD AZ ELSŐ AZ ÉLETEMBEN. Négy gyermekünk van. Két idősebb lányunk már kirepült a családi fészekből. Édesanyaként immár saját családi fészket melengetik. Sorsunkat szépen beteljesítve az a nagy öröm is megadatott nekünk, hogy már hét kis unokánk van. Legfiatalabb lányunk egyetemi tanulmányait végzi, míg fiúnk külföldön próbál szerencsét.

http://www.youtube.com/watch?v=V_MgpUXzsiY

MÉLTATÁS

Lélektől lélekig egy vonallal. Hangok nélkül, csupán a papíron hagyott jel lendületes ívével, finom rezdüléseivel szólít meg bennünket Simon András művészete. Hosszú évek óta már, hogy munkái kitörölhetetlen nyomokat hagynak a szívünkben. Rajzai szeretetből és szeretettel készülnek és jutnak el a címzetthez, a nézőhöz. Örömmel minden alkalom, amikor célba ér egy – egy ilyen nagy gonddal és mesteriséggel tudással rajzolt, mély gondolati tartalommal átítatott grafika. Nem kell műértőnek lenni, nem kell semmiféle művészettörténeti előtanulmány ahhoz, hogy megértsék és megérezzék, miről mesélnek, mit is sugallnak a képek, hiszen Simon András grafikái közvetlenül a nézőkhöz szólnak.

Egyszerű, már-már puritán megfogalmazásban a grafika legnemesebb hagyományait képviseli, és a műfajt szinte eszköztelenné redukálva, megújítja azt. Isten adta tehetséggel, néhány vonallal, pár alakkal, egyetlen szál papírral és tollal képes kifejezni egész sorstragédiákat, életeket és lelkeket. Ezért valódi művész.

Simon András mondanivalója sokrétű, szimbolikája felöleli a lélek minden rezdülését, és minden lapja érezhetően mély hitet és humánusmot tükröz. Néhány vonallal képes olyan gondolatokra, érzésekre rávilágítani, amelyek létezéséről nem is tudunk, vagy csak nagyritkán tűnnek elő lelkünk rejtekéből.

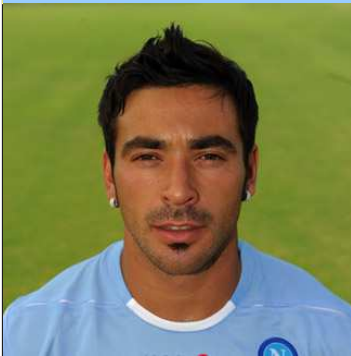
Simon András egyvonalas képeivel elérte azt, amire mindig is vágyott: keze alatt megszületett a csoda. A gondolat, az érzelmek, a kimondhatatlan szó vagy hang képi megfogalmazása, kifejezése és közvetítése. Hangtalan jelek a sima papíron. Beszédes jelek a fejben, szívben és lélekben azoknak, akik nyitott szemmel nézik. Üzenet a művészet médiumán keresztül: lélektől lélekig – egy vonallal.

Csoda az is amit létrehozott, és az is, ahogyan megalkotta merőben új képi világát. Manapság ugyanis meglehetősen ritka, kiváltképp a grafika műfajában, hogy valaki új stílust teremtsen. Ez a grafikai stílus, az egyvonalas rajzok egyszerű ritmikája és többrétegű szimbolikája csakis Simon András sajátja. Stílus, egyfajta védjegy, amelynek alapján művei bárhol, bármikor felismerhetők, mással össze nem téveszthetők.

Simon András sikeres művész és sikeres ember. Sikeres, mert mindazt, ami a bensőjében munkál, többféleképpen is ki tudja fejezni, de mindenképpen művészi formában. Sikeres, mert számtalan kiállítás és előadás áll már mögötte, s mára nemzetközileg is elismert művész. Sikeres, mert művei népszerűek. Sikeres, mert sokan szeretik. Legfőképpen mégis azért sikeres, mert szeret.

DR. SINÓROS-SZABÓ KATALIN

LAVEZZIM

Ugyan én nem ismerem az argentin labdarúgót valójában, de nagy bizonyossággal kialakítottam mégis magamban egy lehetséges változatát az ő személyiségének, s ezt mutatom be a következőkben.

Amikor ezeket a sorokat írom, még előtte vagyunk a brazíliai focivébé döntőjének. A németek már alaposan megverték a brazilokat, amikor az argentin válogatott a hollandusokkal vívta csatáját. Lavezzi sokkal nagyobb elszántsággal küzdött, mint előtte bármikor. Többször száguldott el a pálya szélén, kicselezte vagy lefutotta ellenfeleit, s ügyesen lőtte be a labdát társaihoz, hogy a kapuba juttathassák. A kamera gyakran mutatta közlőről, így láthattuk arcán az elszántságot, a céltudatosságot. Éreznünk lehetett, hogy nagyon akarja csapata sikerét. Nyilvánvalónak tűnt, hogy részt vállalt a közös erőfeszítésből. Mint aki tudja, hogy az (új) szövetségi kapitány megadta a lehetőséget számára a játékidő egy részében minden jócselekedetre, de fenntartja magának a jogot, hogy bármikor lehívhatja a pályáról, s neki csak addig lehet focizni. A véletlen persze azt is hozhatta volna,

hogy Lavezzi lövi a gólt, hiszen egyszer valóban olyan helyzetbe is került. Nem sikerült neki ez, de azoknak a sztároknak sem, akiket ő szolgált ki nagyszerű labdákkal.

Aztán úgy ítélte meg a kapitány, hogy lehívta Lavezzit a pályáról, s helyette mást küldött be, más feladatra, s át is alakult az egész mérkőzés a hátralévő időre. Gólt azonban senki sem lőtt, a szabályok szerint még egy félórányi időt kaptak a csapatok a góllövésre, de hiába, eredménytelen maradt minden erőfeszítés. A továbbjutás dicsőségét azzal lehetett kivívni, hogy a kaputól 11 méterre tett labdát kellett a két csapat játékosainak felváltva gólba juttatni. A brazil tévé a lövések-védések mellett többször megmutatta azt, hogy mit tesz az izgalmak idején Lavezzi. Amikor velem együtt mindenki a labdára szegezte tekintetét, szuggerálta a szálló labdát, hogy a hálóba csapódjon vagy elkerülje messze a kaput, akkor Lavezzi nem nézett se a kapura, se a labdára. Maga elé meredt, élénk és tiszta tekintettel mormolt valamit. Hiszem, hogy imádkozott. Hiszem, hogy csak a lényeggel törődött: Legyen meg Isten akarat! Kis és nagy dologban, minden ügyeinkben.

A világbajnokság döntőjének mi a végeredménye? Isten nyer, mert hallja Lavezzi imáját.

Tisztelettel:

Kovács Géza

a leköszönő képviselő testület egyik tagja

Hamarosan kitárul a könyvtárszoba ajtaja a hívek számára

Nem is sejtettük, hogy a templomunkhoz tartozó kolostorban mennyi értékes könyv kallódott porosodva, szürkülve az elmúlt időkben. Lehangelő látvány volt, amikor rábukkantunk a kórusfolyosón, a kolostor celláiban heverő értékes könyvekre (pl. 1700-as évekből valóra) és az üres papírdobozok, rongyhalmazok közötti könyvkupacokra. Mintha egy örökkévalóság óta lettek volna ott árválkodva.

Lóránt atya megérkezésekor azonnal összegyűjtötte a szanaszét haldokló könyveket és lelki szemeivel azonnal látta, hogy ebből egy könyvtárat lehet kialakítani, amely szellemi táplálékot fog nyújtani a hívei számára.

Igen nagy munka várt arra, hogy ezeket a könyveket rendszerbe szedjék és könyvtárrá alakulhasson.

Horváth Tamásné Zsófi felajánlotta ennek a lebonyolítását. Eszmei irányításra Varga Évát (könyvtáros és pedagógus) kérte fel,

aki készségesen elvállalta ezt a feladatot. A Helytörténeti Egyesület részéről Hajdu Zsolt volt önzetlen segítségükre.

Zsófi heteken, hónapokon keresztül—ahogy ideje engedte—porolgatta, egyenként törölgette a

könyveket, a cafatokban lévőket megragasztgatta, majd együttes erővel megkezdték a téma szerinti szétválogatást, amely párezer könyv esetében nem kis feladat volt. Majd a betűrendi sorrendbe szedés következett. Mindez rengeteg idejüket vette igénybe, de ők hárman fáradhatatlanul, nagy gondossággal és szorgalommal tevékenykedtek.

Mostanra készült el a kolostor emeleti részén a szobák felújítása. Lóránt atya az 5-ös szobát jelölte ki könyvtárszobának. Itt kaptak a jobb

sorsra türelmesen váró könyvek méltó helyet.

Leltárba vétel előtt még egyszer téma szerint szoros betűrendbe sorolták a könyveket és megkezdték máris a leltárba vételt.

Ezek után következik majd a könyvek beszámozása és a plébánia pecsétjének a beütése, amelyet ők már csak úgy értelmeznek, mint pontot tenni a nagy kihívás végére.

Már nem érezni a könyvek lapjain a nyomda jellegzetes illatát, díszes címlapjuk is elkomorodott, de a könyv lényege megmaradt bennük. Fellelhetjük köztük a szépirodalom gyöngyszemeit (421 könyv) a gyerek-irodalmat és a lelki, dogmatikai, történelmi, művészeti, szakmai, stb. könyvek egész sorát.

Köszönet Lóránt atyának a kiváló elképzeléséért és hálás köszönet a három „segítőkező önkéntesnek”: Zsófinak, Évinek és Zsoltinak az áldozatos munkájukért.

A templomunk búcsúnapjára megnyílik a könyvtárszoba ajtaja a hívek számára.

Boldog érzés arra gondolni, hogy a könyvtárunk a kolostor egyik büszkesége lesz.

Vida Zoltánné

Szépségtippek a Bibliából

Mi, lányok, naponta sokszor, sok helyről kapjuk a jó tanácsokat: hogyan legyünk szebbek, vonzóbbak, boldogabbak, tökéletesebbek - csodanők. A női magazinok hasábjai között, a filmekben, és igen, a különböző blogokon is általában ugyanazokat a semmitmondó javaslatokat találjuk: „Légy fitt, gyönyörű és szexi”.

Őszintén? Én másra vágyom. Bár lehet, hogy nekem sem ártana megszereznem a fénylő haj 5 titkát, vagy megtudnom, hogyan lehet feszebb a fenekem pár nap alatt... De én többet szeretnék. Többet, mint szexinek, vagy egy vágy-tárgynak lenni. Olyan nő szeretnék lenni, akit tisztelnek, aki inspirál és segít másokat, aki egyenes, és igazán fontos célokért küzd. Biztos vagyok benne, hogy Ti is.

A múltkor találtam egy kis irományt a Pinteresten, ami nagyon megtetszett, és már akkor szerettem volna veletek megosztani, azonban elég szegényes volt, így arra jutottam, hogy jobb lenne, ha átdolgoznám és kiegészíteném egy kicsit, amit meg is tettem. Szépségtippeket fogtok látni, de nem a megszokott formátumban. Egy eléggé elhanyagolt könyvet hívtam segítségül - fellapoztam a Bibliát, amelyben biztosan nem e téma után kutatnánk... pedig miért ne tehetnénk? Eddig bármilyen helyzetben is vettem a kezembe, mindig jó válaszokat adott, miért ne olvashatnánk hát benne bölcs tanácsokat a szépség témakörében is?

Mint tudjuk, a „szépség úgyis belülről fakad”, szóval itt van pár kedves gyakorlati ötlet, hogy hogyan tudjuk ezt a belső ragyogást felturbóznunk. Az illusztrációkat én készítettem.

A KEDVES SZEMEKÉRT:

Mindig nézzünk a láthatatlanra! Élünk hitben.

A SZÉP AJKAKEÉRT:

Kedvesen szóljunk másokhoz, kedves beszédek - hogy szívesen hallgassanak minket!

A RAGYOGÓ ARCÉRT:

Bármilyen történjék, próbáljuk megőrizni a jókedvünket, így a vidámság el fog jutni a szívünkig is - a vonásainkat pedig kisimítja.

A KECSÉS KAROKÉRT:

Nyújtuk ki a karunk a szükségben lévők felé!

A CSINOS LÁBAKE'RT:

Amerre csak járunk, vigyünk örömhíreket!

MIT VISELJÜNK?

Erőt, ékességet, bátorságot és vidámságot - bár-hová is megyünk, mi leszünk a legcsinosabbak!

**Szeretettel
gratulálunk**

**Vida Zoltánné
Ildinek,**

**aki augusztus 20-a alkalmából kiemelkedő
tevékenysége elismeréseként Magyar Bronz
Érdemkereszt polgári tagozat kitüntetésben
részesült. Kitüntetését Balog Zoltán minisz-
ter úrtól vehette át a Vigadóban.**

Video-ajánló

Reménység fél lábbal?

Írta: Dr. Mikolicz Gyula

A balerina könnyed szökkenésekkel kezdi a táncot, csak néhány másodperc elteltével tűnik fel, hogy a jobb karja hiányzik. Majd hangos kopogás hallatszik; táncpartnere mankóra támaszkodva érkezik a színpadra. Döbönt csend van a nézőtér: Mihez tudnak kezdeni a balettelőadáson, ők, ketten egy-egy hiányzó kézzel és lábbal?

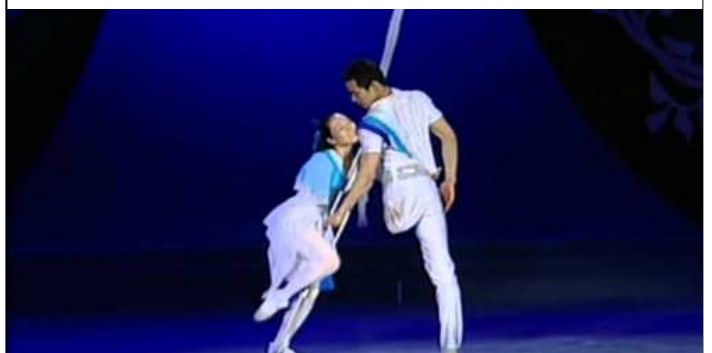
Aztán következnek a bravúros mozdulatok; a féllábú balett-táncos megmutatja, hogy nem adta fel. Mankójára támaszkodva könnyedén emelgeti, forgatja párját; társa is teljes odaadással azonosul szerepével, és lágy könnyedséggel libben a csodálatos zene ritmusára – majd a tánc végén a férfi, társára nehezelve lebiceg a színpadról. A darab címe: Reménység.

Hasonlít a hívő keresztyén élete is erre a sánta táncosra. Támaszték nélkül eldőlné. Segítség híján nem tudna előre haladni. Közösség nélkül kiszolgáltatott lenne. De társához is, akinek hiányzó kezét pótolta párjának erős karja.

Amikor úgy véli valaki, hogy most már közösség, gyülekezet nélkül, egyedül is jól boldogul, és nincs szüksége mennyei Atyjának naponkénti segítségére sem, akkor ne csodálkozzék, ha majd nagy esés lesz az elbizakodott magántánc vége. Jézus Krisztus, a vele és egymással való közösségre hívott el bennünket – csak ebben a kettős közösségben mutathatjuk be Isten dicsőségére életünk 'táncát'.

Szász L. Dóra / Kisbér

Előadás megtekinthető: <http://duzsu.wordpress.com/2010/01/02/remeny/>

Tábor végi gyorsinterjú

Dobai Gergő (Pogányszentpéter)

„A strandok, csúszdák jók voltak, az ételek finomak voltak. A Tufa csapat, amiben voltam, is nagyon jó volt. Sok barátot szereztem.

Bohorcz Balázs: (Hímesháza)

„Tetszett a hegyi roller, a fürdők, szép volt a kilátóból a táj. Ajánlanám másoknak, mert olyan helyen járhattunk, ahová nem biztos, hogy eljutottam volna.”

Kárpáti Péter: (Nagyatád)

„A strandok tetszettek legjobban és a túrák. A szendvicsek és a vacsorák is nagyon finomak voltak.”

Vas Botond: (Nagyatád)

„A tábor jó volt, a társaság is jó volt, örülök, hogy sikeresen telt a hét. Voltak idegtépő dolgok, de örülök, hogy sikerült megoldani. Legjobban a túrák tetszettek és a strandok.”

Tulézi Zsolt (Nagyatád)

„A strandok, túrák jók voltak. Az egerszalóki volt a legjobb. Jó volt a társaság. Örülök, hogy jól telt a hét.”

Vígh Fródó (Nagykanizsa)

„Nekem jól telt a hét, minden jó volt. Jó volt a segway és a strand. Sokat hancúroztunk, jók voltak a táborozások is. Lóránt atya nagyon jó táborokat tart, akárhová megyünk. Ne legyen honvágya senkinek! Tanultunk dalokat, mondókákat is.”

Mikó Gábor (Budapest)

„Eddigi hittanos táboraim közül ez volt a legjobb. Lóránt atya nagyon jó hangulatot tud teremteni a táborozás körül. Két kiemelkedő élményem volt: az egyik a számháború, ahol sikerült megszerezni a zászlót és a hegyi rollerrel való szárgulda a Bükk lejtőjén. Nagyon jó hangulatú volt a tábor, sok jó csapatverseny volt.”

Kocsván Krisztián: (Kivadar)

„Kedvenc nyári élményem volt a tábor, mert Lóránt atya nagyon jó táborokat szervez. Minden program nagyon tetszett, főleg a hegyi roller, ahol,

szárguldozhattunk. Mindenkinek ajánlom a jó programok miatt.”

Fuisz Soma (Nagyatád)

„Minden nagyon jó volt, jó volt a számháború, a mesék, szép volt a Suba-lyuk. Azért jöjjenek mások, mert sosem lehet unatkozni, mert mindig volt program.”

Burka Dezső (Nagykanizsa-Miklósfa)

„A táborban nekem a túrák, a segway tetszett és a számháború. Azért ajánlanám másoknak, mert olyan helyekre lehet eljutni, ahová másképp nem.”

Szeiler Péter (Nagykanizsa)

„Tetszett a hegyi roller, a siroki vár. Sok jó program volt, ami alatt nem unatkoztunk.”

Baranyai Bálint (Nagykanizsa)

„Az egerszalóki strand tetszett a legjobban. Jó volt, hogy ennyi helyre eljutottunk.”

Baranyai Barnabás (Nagykanizsa)

„Legjobban a 3 strand tetszett és a segway. Tetszettek a játékok, a vetélkedők.”

Bogdán László (Nagyatád)

„A hegymászás fárasztó volt. A strandok nagyon tetszettek. Az ébresztő korán volt.”

Kiskó Marcell (Nagyatád)

„A strandok és a segway nagyon tetszettek és hogy a siroki várban felpróbálhattam a ruhát. Az esti táborozások is nagyon jók voltak.”

Szántó Zoltán (Tarany)

„Tetszett a táborozás és a feladatok, a kilátó.”

Tóth Norbert (Nagyatád)

„Jók voltak a játékok, a táborozás, a barlang. A hegymászás fárasztó volt.”

Anga Gergő (Ötvöskónyi)

„A túrák, strandok jók voltak. Kicsit későn feküdtünk le és kevés idő volt fürdésre, de nagyon jól éreztem magam. A táborozás nagyon tetszett.”

Rózsás Norbert (Nagykanizsa)

„Minden nagyon tetszett, csak az alvás volt kevés.”

Csordás Dávid (Tarany)

„Tetszettek a hegymászás, a barlang, a kirándulások, strandok, játékok...”

Szép Marcell (Nagyatád)

„Jól éreztem magam, a záró mise nagyon tetszett. Jók voltak a programok, a kirándulások a táborozások, a strand. Jól lehet ismerkedni...”

Szantner Tamás (Nagyatád)

„A sok hegymászás annyira nem tetszett. A kirándulások, játékok nagyon jók voltak, a strandolások is tetszettek és a gyűrű készítés is. Jók voltak az énekek.”

Németh Áron (Nagykanizsa)

„A strandolás, játékok tetszettek, jók voltak a túrák, a közösség is jó volt. Az ételek is finomak voltak.”

Léránt Benedek (Nagykanizsa)

„A hegyi roller nagyon tetszett, igazában minden tetszett, negatívum nem volt.”

Tóth Tamás (Nagykanizsa)

„Legjobban a számháború tetszett, meg a barlang, de a legeslegjobb, hogy a barátaimmal voltam. Jók voltak az énekek is, sokat énekeltem.”

FEJTÖRŐ

A Biblia, Isten Szava egy kincsesbánya. Minél többet olvassuk és kívülről megtanulunk belőle, annál jobban ragyogni fog az életünk Isten szeretete által. A gyémánt egy csodaszép ékszer. Megtalálod a kiutat a gyémántból?

G y e r m e k o l d a l

A „SZÖVETSÉG” tábora

Nyár, tábortűz, dalok és mókázások. Csak néhány gondolat, mely sejtelmes mosolyt csal az arcokra és örökre összeköti a Bogácson táborozók közösséget. Hazafelé araszoltunk, mikor gyorsinterjút készítettem a hittantáboros lányokkal. Mi tetszett a táborban? Jönnél jövőre is? Ajánlanád másoknak? Ha igen, miért?

E kérdésekre kivétel nélkül mindenki kiemelte a tábortűzek varázslatos hangulatát, Lóránt atya kalandos játékait és programjainak sokszínűségét, a hegyi roller izgalmait, a segítők kedvességét, a gitáros ébresztők érdekességét, a hegyekről élénk táruló csodálatos panorámát és a strandok élményeit. Lássuk, mi egyébre emlékeznek még?

Bogdán Vivi (4. o. Nagyatád): „A számháború volt a legjobb. Élveztem a kalandos városmegismerő játékot, a csúszdázásokat, és a túrázásokat. Szuper volt a szállásunk, a konyha néni is mindig finom étellel vártak minket. Szép volt a táborzáró mise, nagyon tetszettek az énekek. Én ajánlanám pl. az osztálytársaimnak és jönnék jövőre is, mert minden nagyon tetszett.”

Gerda (4. o. Nagyatád): „Igazán jók voltak a programok, különösen a tábortűznél tanultak. Nagyon örülök az új barátainknak.”

Vranka Lea (5. o. Nagyatád): „Számomra a tábortűz és az ottani játékok a legemlékezetesebbek, illetve a gitárszóra ébredés. Nagyon tetszett a Siroki vár és a Kaptár köves túra. Kiemelném a lelki csokor átadásainak alkalmait, és hogy sok-sok új barátot szerezhettem. Másoknak is ajánlom a tábort, mert Atyáék jó feladatokat találnak ki és nem lehet őket megunni.”

Lukovics Niki (13. o. Nagyatád): „Jó volt a hegyi roller, örültem, hogy segíthettem a Rékának és együtt suhanhattunk. Tetszettek a túrák és a lelki csokor is nagyon jó volt. Érdekesek voltak az ismerkedős játékok, a címeres önjellemzés és a gyurmás gyűrűkészítés. Örülök a „szövetség gyűrűinek” is. Csak ajánlani tudom a tábort.”

Oláh Anasztázia (7. o. Nagyatád): „Nagyon király volt a hegyi roller és a rendőrös kalandunk. Jó volt túrázni a Lauékkal, és szuperek voltak a strandok. Főleg a társaság miatt ajánlom másoknak is a tábort.”

Fruzi (4. o. Kivadar): „Az összes ének tetszett, illetve a kirándulások, az oda út és a strandolás. Bármikor megismételném az egészet, úgyhogy jövőre is szívesen jönnék és másnak is ajánlom a hittantábort.”

Valentini Jázmin (3. o. Nagykanizsa): „Nagyon tetszettek az itt tanult imák, dalok, mutogatós és a városmegismerő játékok, a táborzáró mise és a gyűrűcsinálás, na meg a titkosírásfejtés is. Atya sokat viccelődött, főleg a cápával és a csirkepörkölttel, és nagyon megszerettem a táborhimnusz is.”

Kiss Vera (4. o. Nagykanizsa): „Tetszett, amikor az Atya a csirkepörköltet énekelte és bosszantott vele minket, illetve a

közös dalolások. Jó volt látni, amikor a többiek sírva, de boldogan jöttek ki a gyónásról. Mindenképpen jövök jövőre is!”

Dömötör Anna (6. o. Nagykanizsa): „Jó volt a tábor, mert sok új emberrel találkoztunk és a végére egészen összeszokott közösséggé, nagycsaláddá kovácsolódtunk. Egyszer sem unatkoztunk, mert tele volt izgalmas programokkal, ráadásul hazánk eddig sosem látott helyeit is felfedeztük. Mindenki nagyon kedves volt és a kísérők is mindenben segítettek. Igazán jól éreztem magam!”

Herle Zsófi (5. o. Nagykanizsa): „A tábort ajánlottam már több helyen és örülnék jövőre is az új arcoknak, mert mindig jó a társaság, itt pedig tökéletes a terep a barátkozásra. Ez nem csak nekünk jó, hanem az egész egyházközségnek is, mert, ahogy Atya a prédikációban mondta: a gyűrű szövetsége összeköt minket. Nem csak a film és a tábor, hanem a szeretet és a keresztény szövetség is.”

Csonka Izabella (6. o. Nagykanizsa): „Idén is klassz volt a „híres Atyás tábor”. Nagyon sok új élménnyel és baráttal gazdagodtam és sok mindent tanultam. A táborról csak jót tudok mondani és büszke vagyok mindenkire, aki eljött, mert nagyon ügyesek voltak, legfőképpen Lóránt atya. Mindenkit arra biztatok, hogy próbálja ki, mert ez egy kihagyhatatlan és izgalmas tábor, ami megédesítette a nyarat. Remélem jövőre is részt vehetek rajta.”

Dömötör Csenge (5. o. Nagykanizsa): „Legfőképpen az fogott meg, hogy 3 éve mindig foglalkoznak velem. Még az éjszaka közepén is elvittek a kórházba, mert beteg voltam. Sokat mulattunk,

olyan volt, mintha édestestvérek lennénk. A versenyekben sem haragudtunk egymásra, ha valaki elrontott valamit. Jövőre is megyek Lóránt atyával táborozni, mert ilyen szeretettel teli táborral még nem találkoztam. Ajánlom mindenkinek, mert erre nincs kifogás!”

Dömötör Zsóka (6. o. Nagykanizsa): „Érdekes volt a tábor. Jönnék és ajánlanám is, mert ezt az élményt nem lehet kihagyni! Legalább egyszer meg kell tapasztalni!” Zárásképpen következzen a Lóránt atya által írt táborhimnusz, mert:

**„Minden évben, ha sziporkázón tűz a nyári nap,
Messzi földre, hosszú útra kelsz,
Az ismeretlen ezerféle módon hívogat,
S te új kalandra és sok barátra lész.**

**Ilyenkor a képtelen is valósággá válhat,
És a képzeleted szárnyat bontogat.
S ha a társad szeméből talán egy Hobbit nézne rád,
A „gyűrű titkos szövetsége” vár...”**

– Mindezek után sajnálod, hogy idén kihagytad a tábort? Van is rá okod! De ne búslakodj soká, mert a hittantábor jövőre is tárt karokkal, mókákkal, barátokkal – ...vár, vár Terád!”

Csonka Laura
(segítő, Nagykanizsa)

Farkasok és bárányok

Évente több mint százezer keresztényt gyilkolnak meg a hite miatt

Vajon hány embert fognak még keresztire feszíteni a hite miatt, hány gyermeket, anyát fognak még legyilkolni csupán azért, mert Jézust követő keresztények, hány mártírra van még szüksége a civilizált világnak ahhoz, hogy megállítsa a népirtást a földnek azon a részein, ahol a Gonosz vette át a hatalmat?

Napjainkban a világ több mint hatvan államában összesen 200 millió embertársunk van üldöztetésnek kitéve keresztény hite miatt. Évente több mint százezer keresztény embert gyilkolnak meg vallási meggyőződése miatt. Miközben a világ népességének csupán negyede vallja a keresztény hitet, aközben a hitükért üldözöttek csaknem nyolcvan százaléka keresztény.

Az áldozatok száma már 2000 és 2010 között is meghaladta az egymilliót, erről 2010 decemberében XVI. Benedek pápa számolt be a nyilvánosság előtt - ám ez a véráldozat sem volt elegendő ahhoz, hogy az emberiség humanista elveket valló nagy többsége megálljt parancsoljon a vérontásnak. Hiába szenvedtek a szemünk láttára az egyiptomi kopt keresztények, hiába érkeztek hírek a nigériai Boko Harám szélsőséges iszlamista szervezet kegyetlen tetteiről, hiába hallottunk a pakisztáni Krisztus-hívők zaklatásairól, az észak-koreaiak szenvedéseiről, a szíriai keresztények megöléséről, a keresztény világ szolidaritása, imádsága nem volt elég hittestvéreik megvédéséhez.

Az elmúlt hetekben az erőszakos iszlamista terroristák rémtettei irányították rá ismét a figyelmet a napjainkban folyó modern kori keresztényüldözés borzalmaira. Ferenc pápa az Úr mellett az ENSZ segítségét is kéri. A héten levélben fordult Ban KiMun főtitkárhoz, kérve, hogy a nemzetközi közösség avatkozzon be a keresztények védelmére, a humanitárius katasztrófa leállítására érdekében Irakban. A pápa üzenetében hangsúlyozta, hogy aggodalommal követi az Irak északi részén történő drámai eseményeket, ahol a keresztényeknek és más vallási kisebbségeknek el kell menekülniük otthonaikból, és szemtanúi lesznek kultikus helyeik és vallási örökségük elpusztításának. A katolikus egyház fő arra bátorította az ENSZ összes illetékes intézményét, főleg azokat, amelyek a biztonságért, békéért, emberi jogokért, a menekültek segítéséért felelősek, hogy folytassák erőfeszítéseiket az emberi jogok egyetemes nyilatkozatában foglaltakkal összhangban. Emlékeztetett arra is, hogy hasonló felhívást tettek a keleti pátriárkák és más vallási

vezetők is. A Vatikán a Vallásközi Párbeszéd Pápai Tanácsának közleménye útján kedden a muzulmán vallási vezetők fellépését is sürgette az iraki Iszlám Államban a keresztények és más vallási-etnikai kisebbségekkel szembeni bűncselekmények elítélésére. Jóval kisebb hatóerővel, de korábban két kis magyar párt, a KDNP és az LMP is felemelte a szavát az üldözött keresztények mellett. Szomorú, hogy akad olyan hírportál (444.hu), amely nem bírta ki, hogy ne próbálja meg gúny tárgyává tenni a Kereszténydemokrata Néppárt kiállítását. A KDNP felhívásáról írt cikkük így summázta a közleményt: „A világ számos pontján amúgy tényleg komolyan üldözik és irtják a keresztényeket. Irakban most az ISIS üzte el az egyik legősibb keresztény közösséget Erbil vidékéről.” Sajátos fogalmazás: „Amúgy tényleg komolyan üldözik és irtják a keresztényeket.”

Irakban nem csupán elüldözték őket szülőföldjükről, hanem ahogy arról a hírek, tudósítások szólnak, fotókkal is dokumentálva a világhálón: Moszulban gyerekeket fejeztek le, a fejüket botra tűzték a köztérre, anyákat erőszakoltak és gyilkoltak

meg, apákat akasztottak fel vagy feszítettek keresztire. Napjainkban, „amúgy” tényleg komolyan. Egy amerikai káld vallási vezető a CNN-nek úgy fogalmazott, hogy „A kereszténység Moszulban halott, keresztény holokauszt közepén vagyunk”. Csoda, hogy így mert fogalmazni. További sértőn felszínes megállapítása az internetes újságnak, miszerint „Nigériában vallásháború dúl”, ugyanis a hírek elég egyértelműen arról szólnak, hogy nem egyenlő harcoló felek állnak egymással szemben. Ott keresztények üldözése zajlik, gyereklányok százai- nak elrablásával, keresztény templomok elpusztításával, keresztények lakta falvak felégetésével.

Az LMP nyilatkozatban hívta fel a figyelmet a militáns iszlamista terrorszervezet, az Iraki és Levantei Iszlám Állam (ISIS) az emberi jogokat súlyosan megsértő tetteire. Felszólította a kormányt, hogy kezdeményezze nemzetközi szervezeteknél az iraki keresztényüldözés témájának napi-rendre vételét, kérje a nemzetközi közösség nyomásgyakorlását a helyzet mielőbbi békés rendezése érdekében. Az LMP azt is elvárja Magyarország kormányától, hogy ha szükségessé válik, tegyen meg mindent a menekültek befogadásáért, ne nézze tétlenül az alapvető emberi jogok sérelmét.

Amikor Medgyessy Péter miniszterel-

nökként belerántotta Magyarországot az Amerikai Egyesült Államok oldalán az Irak elleni háborúba, erősen megoszlottak itthon a vélemények a kormánydöntés helyességét illetően. A nem létező vegyi fegyverekről szóló „bizonyítékok”, az antidemokratikus iraki rezsimtől való félelem adták az indokot Irak katonai megszállására. Az importált amerikai demokrácia azonban nem tudott gyökeret verni. Ma az iraki elnök, a térség keresztény egyházainak vezetői, nemzetközi emberi jogi szervezetek, civilizált országok vezetői, a katolikus egyház fő és olyan kis magyar pártok, mint az LMP és a KDNP kéri a kormányokat, az ENSZ-t, a NATO-t és minden embert, akibe még szorult valamennyi kis humanizmus, valamennyi szeretet, jó érzés, hogy segítsen, amennyit tud, határejétől, hatáskörétől, anyagi helyzetétől függően.

Az Amerikai Egyesült Államok most első lépésként úgy segít, hogy fegyverekkel támogatja meg a kurdokat, hogy képesek legyenek felvenni a harcot a terrorszervezettel. Szerdán 130 amerikai tengerészgyalogos érkezett Irakba, akiknek a humanitárius helyzet felmérése lesz a feladatuk. Ha valaha indokolt volt a nemzetközi szervezetek beavatkozása egy ország belügyeibe, akkor most ez tényleg az. Minden elvesztett perc emberáldozatokat követel.

Tavaly januárban a Hit Gyülekezete által kiadott Hetek című hetilap számolt be az Open Doors nemzetközi keresztény szervezet Üldözés a világon című kutatásáról készített jelentéséről. Az Open Doors „szégyenlistájának” első helyezettje tavaly még Észak-Korea volt, ahol a szervezet becslései szerint 300-400 ezer keresztény élhet, közülük 40-60 ezer munkatáborban raboskodik. A következő kilenc helyezett mind muzulmán ország, Szaúd-Arábiával, Afganisztánnal és Irakkal az élen. Az 50 országból 24 esetében nemcsak a kormányok vagy a hagyományos elnyomó - vallási vagy nem vallási típusú - rendszerek üldözik a keresztényeket, hanem iszlamista típusú terrorszervezetek, félkatonai egységek is, amelyek nyíltan és egyértelműen vallási jellegű tisztogatást hajtanak végre.

A jelentés egyik szívébe markoló története az ugandai Umar Mulinde-é, akinek fejére 2011 decemberében ismeretlenek „Allah akbar!” kiáltással savat öntöttek. „Ez volt a kilencedik merénylet személye ellen, miután muzulmán hitét hátrahagyva keresztény, sőt lelkész lett. A zsidóság támogatásáról ismert Mulinde-t Izraelbe szállították, ahol megmentették az életét. Ma újból Ugandában él feleségével és hat gyermekével.” Az Üldözés a világon című kutatás bemutatása alkalmából azt nyilatkozta az egyik francia regionális tévének: „A hitem nem engedi a gyűlöletet. Nincs bennem bosszúvágy”. Teljes mértékben megbocsátottam.” Pedig nem is kértek tőle bocsánatot.

Torkos Matild (Forrás:MNO)

Krisztus Követése napról napra

*Válogatás Kempis Tamás
gondolataiból az év minden
napjára*

Szeptember hónapra

1. Azt óhajtsd, azért fohászkodj mindig, hogy Isten akarata maradéktalanul beteljesedjék benned.
2. Vágjuk a gyökérbe a fejszét, hogy önmagunk keresésétől megszabadulva belső békét élvezzünk.
3. Minél inkább megtörik testünk a szenvedésben, lelkünket annál jobban megerősíti a bennünk munkálkodó kegyelem.
4. Ha azt mondd, képtelen vagyok sokat tűrni, hogy viseled akkor a tisztítótüzet? Két rossz közül mindig a kissebet kell választani.
5. Vedd észre, hogy türesem és munkára szól a hivatásod: nem a semmittevésre meg a trécelésre.
6. Krisztus szenvedni akart, és vállalta a megvettetését, s te mersz valaki ellen panaszkodni?
7. Akiket jobbnak tartanak az emberek, azok gyakran veszedelembe sodródnak, mert elbizakodnak.
8. Egy szent sem ragadtatott olyan magasra, nem részesült akkora megvilágosodásban, hogy előbb-utóbb kísértést ne szenvedett volna.
9. Ebben a nyomorúságos életben inkább abban lehet békességünk,

hogy alázatosan elviseljük, ami kedvünk ellen van.

10. Aki mindent igaz valósága szerint ítél meg, nem úgy, ahogy beszélnek meg vélekednek róla, az az igazi bölcs.
11. Aki Isten kegyelmében meg akar maradni, legyen hálás a vett kegyelemért, türelmes a kegyelem megvonásakor.
12. Ha szereteted tiszta, őszinte és jól rendezett, nem leszel a körülötted levő dolgok rabja.
13. Javunkra válik az, hogy olykor nehézségekbe és nemszeretem dolgokba ütközünk: mert ezek gyakran magához térítik az embert.
14. Az az ember, aki még magát teljesen meg nem törte, hamar kísértésbe esik.
15. Ha egészen magadra és Istenre figyelsz? Nem kavarsz majd föl, amit odakinn tapasztalsz. Hol vagy, ha belső jelenléted megszűnik?
16. Boldogok azok, akik csak az egy szükségesre figyelnek, mert nagy belső békességet élveznek.
17. Aki szeret, röptül, fut, örvend, és semmi nem ejti rabul.
18. A vétke hajlamok irtogatásán munkálkodjál, mert az több hasznodra lesz, mint a sok súlyos kérdés megoldásában való jártasság.
19. Ne vesítsd el, testvér, a lelki előmenetelben való bizodalmodat, amíg annak ideje, órája van.
20. Igyekezz türelmes lenni mások hibái-

nak és mindenféle gyalóságainak elviselésében: mert sok van benned is, amit másoknak el kell viselniük.

21. Amikor másokat megítél az ember, hiábavaló munkát végez; gyakran téved, és könnyen vétkezik.
22. Ha békességedet valamely emberi személyben keresed, akit kedvelsz, akivel együtt élsz, állhatatlan leszel és cselekvésre képtelen.
23. Sokat tesz, akiben nagy szeretet lakik. Sokat tesz, aki amit tesz, jól teszi.
24. Naponta meg kell újítanunk eltökélt szándékunkat, úgy kell magunkat a buzgóságra serkenteni, mintha ma kezdtük volna.
25. Nem egyformán van kinek-kinek mit legyőznie s miben önmegtagadást vállalnia.
26. De aki szorgalmasabb az igyekezetben, az előbbre jut, még ha több vétke indulata van is.
27. Ó, mire nem képes a Jézust irányzó tiszta szeretet, amelybe nem vegyül semmi önérdek vagy önszeretet.
28. Aki Jézust megleli, drága kincset talál, megtalálta a legeslegjobb jót.
29. Lépj ki önmagadból, és megtalálod az Urat, ne válogass, semmit se nézz magadénak, mindig nyertes leszel.
30. Ha lelkiismereted nem vádol semmiről, szánd rá magadat, hogy Istent ezt is jó szívvel elviseled.

SOKKAL FONTOSABB!

„Fiam, te mindig velem vagy, és mindenem a tied. Vigadnod és örülnöd kellene, hogy ez a te testvéred meghalt és feltámadott, elveszett és megtalálta-tott” (Lukács 1531-32).

Az eset akkor történt velem, amikor vendéglátó házigazdánk körbevezetett gyönyörű otthonukban, és felhívta figyelmemet egy nagyon szép, alabástrom gyümölcstartó edényre. Elmondta, hogy mennyire értékes számukra, nem csak a szépségeért és ritkaságáért, hanem azért, mert emlékek fűződnek hozzá.

Másnap korán reggel ügyetlenségemben lesújtó dolgot tettem. Gözölgő, reggeli kávémmal a kezemben megbillentem az asztal mellett, és az alabástrom gyümölcstartó edényt a padlóra löktem, amely félbe törött.

Szívem hamis, sötét oldala rögtön azon kezdett gondolkodni, hogyan tüntethetném el a hibát. Tiszta törés volt, és talán, ha a két fél darabot összeilleszttem, olyan lesz, mint eredetileg volt.

Végül megszégyenülve hirtelen támadt, gonosz gondolataim miatt, újjászületett szívem világos oldala felülkerekedett, és bocsánatkérően bevallottam tettemet.

Barátom válaszát soha nem fogom elfelejteni. „Minden rendben van Joe, a család barátai sokkal fontosabbak, mint a tárgyak.”

Felszabadultam, de a történet komoly lecke maradt számomra.

Ezt a megbocsátást az Úr Jézus világossá tette tanításaiban és cseleke-

deteiben, de talán legmélyebben a tékozló fiú ismert történetében. Amikor ezt a történetet elmondta, vámszedők, rossz hírű asszonyok és egyéb „bűnösök” vették körül. A számkivetett tömeg szélén a törvény farizeusai és tanítói álltak, akik gúnyolódtak és elégedetlenkedtek Krisztus világos szándékával szemben. Az Úr Jézus folytatta beszédét, kiemelve az elveszett bárány, az elgurult pénz és a tékozló fiú történetét.

Szavaival közvetlenül a farizeusokra utalva, a tékozló fiú példázatában az idősebb fivérre tereli a figyelmet, aki felháborodott a tékozlásokon, de legjobban a hatalmas családi örökség sorsán. Az ő szemszögéből nézve

az apa kiadása az önféjű fiúra pazarlás, sőt egyenesen tisztelességtelen volt.

De a példázat zárószavaiban az Úr Jézus a mennyei Atya szívét vissza-

tükrözve rámutatott arra, hogy Isten családjában az emberek a legfontosabbak. Nem csak a „megtisztított” emberek. Nem csak a gyülekezeti emberek. De azok is, akiknek szükséges meghaladniuk, hogy Isten szereti őket, megbocsátja bűneiket, szabaddá akarja tenni őket a függőségektől, és megtalálja őket a legnagyobb szükségben, így, amikor Isten Igéjének tükrébe nézünk, meg kell önmagunktól kérdeznünk: Mi a legfontosabb az életünkben? A vagyunk? Az elsőbbségi jogunk? Személyes büszkeségünk és jó hírnevünk? Döntéseink? Vagy tegyük azt, amire az embereknek a legnagyobb szükségük van? És az utat számunkra az Úr Jézus mutatja meg!

Barátomnak az alabástrom edénnyel kapcsolatban igaza volt - az ember annál sokkal fontosabb.

J.S.

Forrás: Vetés és aratás folyóirat

Veni Sancte

Ismét oltárod köré gyűlnek, Uram, azok a gyermekek, akiket a n n y i r a s z e r e t s z , s akiket földi életedben oly szívesen engedtl magadhoz. Engedd kérünk,hogy ne csak közelítsenek Hozzád, hanem meg is találjanak, itt az oltárnál is, és az iskolában is, abban a tudásanyagban, amelyet elsajátítva még alaposabban megismernek Téged, mert műveidben láthatják a Mestert.

Adj nekik ehhez erőt, tehetséget és szorgalmat, tanáraiknak pedig elegendő szeretetet, igazságosságot és türelmet.

Sokfelé lobbannak fel a világon, Uram, a szeretetlenség tüzei; gyakran állnak szemben egymással idősebbek és fiatalok, mert éket ver közük a meg nem értés és a szeretetlenség.

Ajándékozd meg kérünk az idősebbeket a belátással, a fiatalokat pedig a türelemmel. És akkor ismét szeretetben találkoznak egymással azok a nemzedékek,amelyek most nem tudnak egymás nyelvén beszélni.

Te tizenkét éves korodban csodálkozva kérdezted szüleidtől: „Nem tudtátok, hogy Atyám házában kell lennem?

Add meg, hogy a mai fiatalok számára is ilyen természetessé váljék az atyai házában való tartózkodás.

Benépesülnek az iskolák, Uram, s napról napra hallgatjuk most ismét a napfényben fürdő termek csodálatos zengését, melynek hangjával nem versenghet semmiféle zenekar.

Add meg, kérünk, hogy évről évre többen legyenek ezekben a termekben, és sok család vállalja a gyermekek felnevelésének áldozatát.

Ámen.

Szabó Lőrinc

Tücsökzene

(részlet)

Mi volt, Öreg, a legjobb? - Játszani.
 S aztán? Hagyd a gyerekkort! - Játszani.
 Vágyni a nagy világba? - Játszani.
 Készülni szent csatákra? - Játszani.
 Mások könnyét törölni? - Játszani.
 Gyermekednek örülni? - Játszani.
 Hinni saját magadban? - Játszani.
 Ha nem, a pillanatban? - Játszani.
 Bort, pénzt, nőt tékoználni? - Játszani.
 Istenekkel dacolni? - Játszani.
 Költőkkel égbe szállni? - Játszani.
 S ha jött csoda, akármi? - Játszani.
 Tudtál te lelkesedni? - Játszani.
 Ez a legtöbb? csak ennyi? - Játszani.
 Elég. Én mást szeretnék?... játszani!
 S hiszem, többnek fogok még -... látszani!
 Vigyázz, kardom öl! Bolond vagy, Öreg!
 -Távozz, ne zavard a köreimet!

**Farag a Mester
 Farag a Mester,
 kezében ormótlan, nyers fadarab,
 tűzre való maradék.
 Mihez kezd vele?
 Lesz hozzá türelme?
 Nem fárad bele?
 Sok görcse, göbe van...
 Faragja, vési lankadatlan,
 repked a forgács szanaszét...**

**Hulljatok, hulljatok,
 forgácsszilánkok,
 hogy a göcsörtös fadarabból
 lassan végre kibontakozzék,
 amit Mestere belelátott!**

Erdélyi Csaba**Egy bálványosi,
azaz tusványosi**

Amikor évtizedekkel ezelőtt a szocializmus emberarcot kezdett öltetni, akkor a hanghordozás meglágyult, de a sarokpontok kőkemények maradtak. Például az, hogy mi okból és mióta emberarcú a szocializmus, és ezt ki mondja meg? Milyen arcú vala azelőtt? Vagy: a Szovjetunióhoz fűződő kapcsolat szent megkérdőjelezhetetlensége. Cinkos mosollyal kellett kísérni a Nagy Testvér összes véres kalandját Koreától kezdve Etiópiával, Kubával, Afganisztánnal, Kambodzsával, dél-amerikai partizánmozgalmakkal, és kényszerházasságát a Varsói Szerződés államaival.

Az emberarc megengedte a szocializmus bőrápolási bírálatát - vannak még hibák, elvtársak -, de magát a rendszert Marxtól kezdve a létező világok legjobbjának kellett tartani, és mint ilyet, örök életűnek. Aki ezt kétségbe merete vonni, azt a legjobb esetben politikai halottnak tekintették.

Voltak ennél kellemetlenebb végkifejletek is.

Egy jeles barátom, amúgy komoly politikus, világlátott liberális, a rendszerváltáskor, vagyis a köpönyegfordításkor figyelmeztetett: nehogy bíráltni merészeljem a liberalizmust, mert végem. Lényegében azt állította, hogy a liberalizmus szelleme egyezik a hulló kommunizmuséval, hisz mindkettő anyagi alapokon áll, és reszket, mert retteg bizonyos szavaktól és gondolatoktól, tehát tiltja őket. Ha megmondtam volna neki, hogy ez a király is meztelen, örök harag. Hallgattam, de a sorsunkat nem kerülhettük el.

Szerénytelenségem azt tanulta a Mozgó Világ szabadságharca so-

rán, hogy sem a természet, sem a társadalom, sem az emberi lélek, vagyis a személy gondjaira nincsen politikai orvosság. Gazdaságkor úgynevezett társadalmi rendszerei és ideológiai a pénz meg az érdek gőgös szolgálói. Nemcsak hagyják, de minden eszközükkel támogatják, hogy a gazdaság maga alá gyűrje a családot, a művészetet, a gondolkodást, a szépséget, a jóságot, az igazságot - miként arra egymástól függetlenül többen rájöttünk. Elég talán Bernard de Mandelville vagy Karl Polányi kitüntető társaságával hencegmem.

A gazdaságkori rendszerek pénzizmusok. Egybehangzóan istentelenek, tehát embertelenek és természetellenesek akkor is, ha ó és újszövetség-iszlám, vagy más felekezeti jelszavakkal dobálódznak. A politikai rendszerek annyiban különböznek, amennyiben az egyik rosszabb a másiknál. Ez persze leginkább személyes benyomás. Hiába élünk a statisztikák tengerében, senki nem tudja megmondani, hogy az egy húron pendülők hány ártatlan polgári személyt, anyát és kisgyermeket öltek meg tankjaikkal, rakétaikkal, sőt a polgári lakosságra hajigált atombombáikkal! Hirosima? Nagaszaki? És Tockoje 1954. szeptember 14-én? Igen, egy húron pendülnek: a kommunista Hruscsovék dobták le saját (?) falujukra, Tockojéra és környékére a bombát, ám a nyugati „szabad” liberálisoknak az arcizmusuk se rezzen. Azóta sem firtatják.

Czakó Gábor

20 ok arra, hogy miért bánjuk meg és hagyjuk el a bűnt

1. Mert a bűnnel bánatot okozunk teremő Istenünknek, aki szeret bennünket.
2. Mert lehetetlen vétkezni, és ugyanakkor teljes szívvel Istent követni.
3. Mert ha vétkezünk, akkor könnyedén vesszük a keresztest, amelyen Jézus meghalt, hogy a bűneinket elvegye.
4. Mert megszorítja az istenfélő embereket.
5. Mert a világgal való barátságot jelenti, és örömet szerez Isten ellenségeinek.
6. Mert „néhány” bűn több bűnhöz vezet. Ha nem vagyunk hajlandók visszautasítani, akkor jobban a hatalmába kerít, mint hinnénk.
7. Mert a nálunk erősebbek is meginogtak már a hatalma alatt.
8. Mert egyaránt tönkretesz a szellemet, a lelket és a testet is. Egyre értéktelenebbé teszi az életet.
9. Mert azt tesszük, amit nem kellene tennünk, és ez mindig megterheli a szívünket.

10. Mert tönkretesz jó hírünket, elrabolja az erőnket, hogy Krisztusról bizonyosságot tegyünk.
11. Mert vélt jó cselekedeteink nem egyenlítik ki az engedetlenség következményeit.
12. Mert bűnnel fertőzött szolgálatunk hatástalanítja Isten ügyét.
13. Mert megcsal, és elhiteti velünk, hogy nyertünk, holott a valóságban veszítettünk.
14. Mert Isten nem hallgatja meg azok imádságát, akik a bűneikhez ragaszkodnak.
15. Mert a bűn okozta gyönyörűség igen rövid az örök kárhozathoz képest, és a vétkezésre fordított idő örökre elveszett.
16. Mert megvallása mindig fájdalmas - mégis meg kell tennünk.
17. Mert Isten büntetését vonja maga után. Amit bűneinkkel vetünk, azt le is kell aratnunk, a bűnért való szenvedés nem jár jutalommal.
18. Mert másokat is bűnre indíthat, és visszatartja őket, hogy megismerjék az Úr Jézust.
19. Mert megakadályozza, hogy mások segítői legyünk, sőt mások is szenvednek a bűneink következményeitől.
20. Mert megígértem Istennek: „Te légy az életem Ura!”

Németből: L. G.

Cserépedényben sült karaj

Hozzávalók 8 főre:

10 szelet sertéskaraj
15 dkg bacon szalonna
1 szál (20-25 cm) házikolbász
1 pohár tejföl
2 dl tejszín

1,5 dl száraz fehérbor
3 nagy fej hagyma
30 dkg sajt
só
bors

Elkészítés:

A húst kiklopfoljuk, sózzuk, borsozzuk. A bacon szalonnát 3 cm-es csíkokra vágjuk, a kolbászt és a hagymát felkarikázzuk, a sajtot lereszeljük.
A cserépedényben - amelyet ha szükséges előzőleg beáztatunk hideg vízbe - rétegesen elhelyezzük az alapanya-

gokat: hús, bacon, hagyma, kolbász, sajt, tejföl, tejszín. A rétegezést addig ismétljük, amíg az alapanyagok el nem fogynak. A záró réteg a sajt legyen. A tejszín mennyiségét úgy állítsuk be, hogy a húst a végén lepje el. A tetejét meglocsoljuk borral. A cserépedényt a tetejével lezárjuk, és 200 °C fokos sütőben (alsó-felső sütés) kb. 75 perc alatt puhára sütjük. Majd további 10 percen át a cserépedény fedele nélkül sütjük.
Burgonyapürével tálaljuk.
Előkészület: 15 perc, sütés: 85 perc

Figyelem!

Az előző lapszámban tévesen jelent meg a sütemény tésztájához szükséges liszt mennyisége.

A helyes adag: 5 evőkanál liszt.

A tévedésért szíves elnézésüket kérjük.

A RÉGI ÉS AZ ÚJ KERESZT

Egészen észrevétlenül hatolt be mai modern korunkban sok hívő körbe egy új kereszt. Bár külsőleg hasonló a régi kereszthez, de utáncat, és lényegében különbözik attól. A Krisztusban való hit ugyanis nem fut párhuzamosan a világgal, hanem ellentétes vele.

Az új kereszt

Erről az új keresztéről egy új filozófia nyert bebocsátást a keresztyén életbe, és ez új evangéliumi módszert hozott magával - a gyülekezet és az igehirdetés új fajtáját. Ez az újfajta prédikáció ugyanazt a nyelvet használja, mint a régi, tartalma azonban nem ugyanaz, és a súlypontja is eltolódott.

Az új kereszt nincs ellentétben a világgal. Háborítatlanul hagyja élni az embert: életcéljai változatlanok, mindig saját gyönyörűségére él, ahogy a maga kényelme, jóléte kívánja. Igaz, hogy hajlamos jó beszélgetésekre, keresztyén énekeket énekel, és vallásos filmeket néz meg. A hangsúly azonban még mindig az ember élvezetén van, noha látszólag magasabb erkölcsi vagy intellektuális szintet ér el.

Az új kereszt új és teljesen más evangelizációs módszert hozott magával. A prédikátor nem kívánja a régi élet megtagadását ahhoz, hogy el lehessen fogadni az új életet. Nem az ellentétekről prédikál, hanem a hasonlóságokról. Megkísérel alkalmazkodni nyilvánvaló érdekekhez, az emberek igényeihez, és arra mutat rá, hogy a keresztyénség nem állít fel semmilyen kellemetlen követelményeket, hanem ugyanazt kínálja, mint a világ, csak magasabb szinten.

Az új kereszt nem töri össze a bűnöst, csupán más irányt ad neki. Arra ösztönzi, hogy természetesebb és vidámabb életvitelt folytasson, és fenntartja számára az önmegvalósítást. Az öntelt embernek azt mondja: „Jöjj, és vidd véghez nagy terveidet Krisztus nevében!” Az egoistának ezt mondja: „Jöjj, és dicsekedj az Úrért végzett munkáddal!” A lelkesedőhöz így szól: „Jöjj, és mutasd be az örömeidet érzelmeid szabad áramlásával!” Ezek az üzenetek tehát a jelenlegi divat felé hajlanak, és a nyilvánosságához alkalmazkodnak.

Lehet, hogy az új kereszt követője őszintén törekszik valami jóra, de vaksága miatt hamis és hazug útra tér. Téved Krisztus keresztje jelentőségének megítélésében.

Az új kereszt tanítása, amely Isten és az ember útja között barátságos kapcsolatot hirdet, a Biblia szempontjából súlyos károkat okoz a hallgatók szívében.

A régi kereszt

A régi keresztnek semmi köze nincs a világhoz. Ez Ádám büszke óembere számára a halált jelenti. Ha egy elítélt a római uralom idején a keresztjét hordozva ment végig az úton, az már elbúcsúzott a barátaitól, az már soha többé nem tért vissza. Ez az ember nem azért ment a vesztőhely felé, hogy életének új irányt adjon, hanem azért, hogy borzalmas szenvedéssel bevégezze azt. Ez a

kereszt nem engedett megalkuvást, nem enyhített semmit, határozottan és keményen, egyszer s mindenkorra végzett az emberrel. Amikor elvégezte a munkáját, akkor az elítélt nem létezett többé.

A régi kereszt a régi Ádámokban, az óemberben megöli a régit, és utána új életre emeli föl. Nincs más út! Isten nem hagyhatja jóvá a bűn gyümölcsét, akármilyen ártatlannak tűnik is az ember szeme előtt. Ha Krisztushoz megyünk, nem hozzuk a régi életünket magasabb szintre, hanem otthagyjuk a keresztnél. A gabonamagnak a földbe kell hullania, és ott meg kell halnia.

Azoknak, akik az evangéliumot hirdetik, nem kell nyilvános közvetítőnek gondolniuk magukat, akiket azért küldtek, hogy Krisztus és a világ között jó egyetértést munkáljanak. Nem az a feladatuk, hogy Jézus Krisztust a haladás, a közvélemény vagy a modern művelődés számára elfogadhatóvá tegyék. Nem diplomaták ők, hanem próféták, és az üzenetük nem megalkuvásra hív, hanem döntésre: vagy-vagy.

Vagy a régi kereszt, vagy az új

Isten az életet kínálja, de nem a megjavított, régi életet. Az az élet, amelyet Ő kínál nekünk, az a halálból fakad. A keresztig vezető út mindig hosszú. Aki ezt az életet választja, annak meg kell hajolnia Isten fegyelmező veszeje alatt. Meg kell tagadnia önmagát, és el kell fogadnia Istennek felte kimonddott ítéletét.

Mit jelent ez az egyén számára, aki Jézus Krisztusban új életet akar nyerni? Hogyan lehet ezt a gyakorlatba átvinni? Egészen egyszerűen:

— meg kell bálnunk és hátat kell fordítanunk a bűneinknek,

— ezután semmit nem titkolhatunk el, nem védekezhünk, nem mentegetőzhetünk,

— nem kezdhünk alkudozni Istennel, hanem meg kell hajolnunk Isten akarata előtt.

Miután ezt megtettük, gyermeki bizalommal tekintünk fel a feltámadott Üdvözítőre. Belőle új élet, megtisztulás és erő árad. A kereszt, a régi, amely véget vetett Jézus földi életének, véget vet a bűnös életnek is; és az az erő, amely Krisztust feltámasztotta a halálból, fölemel bennünket is az új életre.

Mindazoknak, akik ezt csupán az igazsággal kapcsolatos magánvéleménynek tekintik, szeretném elmondani, hogy Isten erre az üzenetre — Pál apostoltól kezdve mind a mai napig — ráütötte a pecsétjét Igéjével és a mártírok vérével is. Akár továbbadják ezt a jó hírt, akár nem, ez a valóságos tartalma annak az üzenetnek, amely Isten gyermekeinek korszakokon keresztül életet és erőt adott mindenféle körülmény között.

Vesszük-e magunknak a bátorságot, hogy egy ilyen hatalmas örökség birtokosaiként az igazságot elkendőzzük? Merészelünk belekontárkodni Isten világos tervébe? Óvjon ettől Isten! Szóljon hozzánk a régi kereszt, és nyerjünk belőle új életet és mindennap új erőt!

(A Vetés és aratás folyóiratból)

Ne félj!

Ne félj olyannak lenni, amilyenek Isten akart és teremtett, tehát amilyen vagy!

Ne félj elismerni a hibáidat, mert nincs egyetlen ember sem, aki soha nem hibázott!

Ne félj kimondani és képviselni őszinte véleményedet, mert mások csak ezáltal tudnak téged helyesen megítélni!

Ne félj megváltoztatni a véleményedet, ha egy másik vélemény meggyőz téged! Mert a vélemények olyanok, mint a tested bőre: ha nem tudnak veled együtt nőni, akkor kőkemény páncéllá válhatnak, amely végül megfojt!

Ne félj azoktól az emberektől, akik nem szeretnek. Azért nem szeretnek, mert tartanak tőled, és ezt csak te szüntetheted meg!

Ne félj a fontos és a sürgős között különbséget tenni, és a sürgős dolgot abbahagyni, ha valami fontos tennivalód akad! Mert a sürgős dolgok elrabolják az idődet, a fontosak azonban meggazdagítják az életedet!

Ne félj a holnaptól, a jövőtől! Mert mindig csak feltételezheted, hogy mi fog történni. Egyedül Isten tudja, mi a terve veled!

(Vetés és aratás folyóirat)

JUHÁSZ GYULA

BÉKE

Ó mennyi csönd van némely alkonyatban, Az ember nézi az alkonyt, szívében
Mennyi derű és mennyi nyugalom, Szeretne ő is békét és derűt,
A felhők úgy pihennek a magasban, És várja, hogy az éj jöjjön sötétén,
Mint a bárányok a domboldalon. Mint gyásza, melyben oly rég elmerült.

Szelíd békesség árad a világra, E nagy, mély csönd szent közönyében érzi
Meghalt a harc, a lárma, a panasz, Mily idegen már tőle a világ
Kinyílik a búcsú halvány virága, És a halálra gondol, mely kitépi
A nap végső csókjából fakad az. Lelkéből vérző gondoljai nyílat.

Szeged, 1934 szeptember

Siker-kudarc

Ujjongó, boldogságtól megrészegült

Emberek az egyik oldalon –

Szomorú, csalódott, síró emberek

A másikon.

Nyertesek és vesztesek,

Győztesek és legyőzöttek,

Emberek, akik munkát találtak,

Mások, akik éppen most lettek

Munkanélküliek,

Friss házások,

És olyanok, akiknek arcukra van írva

Az elválás fájdalma.

Az egyik diák örvendezik

Jó bizonyítványa fölött,

A másik keservesen csalódott

Rossz jegyei miatt.

Díjak és jutalmak itt,

„nem felelt meg” amott.

Öröm és szenvedés, siker és kudarc

Oly közel van egymáshoz.

Jézus, Istenünk,

Te magad is átélted az ujjongást

És a megaláztatást,

Ismered a sikert és a kudarcot,

Azt, amikor hozsannáznak,

De azt is, amikor azt kiáltják:

„Feszítsd meg!”

Segíts,

Hogy tudjunk örülni sikereinknek,

De nem tömjénezzük magunkat.

Tégy minket nagylelkűvé,

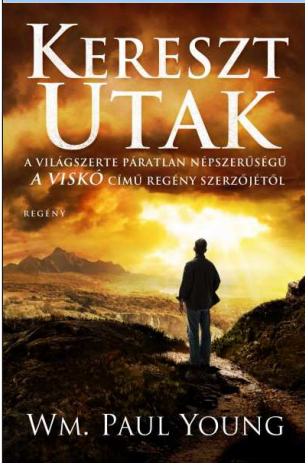
Hogy mások is részesüljenek
sikereinkben.

De egyenesíts fel minket, ha kudarcokkal kell megküzdenuünk.

A vereségek és csalódások után is mindig

Adj bátorságot új utakra indulni.

Hubert Hering

Fekete Zsuzsa

Mit fognak szólni mások?

A legutolsó könyv, amit elolvastam, William Paul Young Keresztutak című regénye. Hamar „kiolvastam” (borsodiasan szólva) és utána büszkélkedtem egy ismerősömnek, hogy milyen szuper könyv és neki is el kellene olvasnia. „Nekem arra nincs időm”- hangzott válasz.

Bevallom, kissé furdalt a lelkiismeret, hogy honnan vagy kitől veszem el az időt az olvasásra. Aztán jobban átgondolva a helyzetet és főként a könyv hatása miatt elillant a lelkifurdalás és egyszerűen csak azt éreztem, hogy jó egy saját magam által elképzelt világban barangolni.

Kislányom keresztelőjére a lelkipásztortól kaptuk ajándékba a könyvet. Hallottam már erről a meséről, de még nem olvastam. A neten rákerestem mit írnak róla - milyen butaság, hisz a 30 oldal, amelyből 15 lapon olvasható csak szöveg hamarabb elolvastam volna, mint a meséről szóló kommentek tömkelegét -, és akkor láttam, hogy a könyv kiadója a mai napig minden évben ebből a könyvből ad el legtöbbet. Bestseller - gondoltam magamban, majd gyorsan nekikeztem. Először, bevallom, meghökkentett az illusztráció, hiába lapoztam át több alkalommal, még mindig barátkoznom kell vele, de ez a történet mellett eltörlőd.

Az apró, fából készült emberkék, a foltmanók nap mint nap ugyanazt teszik: arany csillagokat vagy szürke pontokat ragasztgatnak egymásra. Max Lucado szívét melengető meséjében Éli, a fafaragómester segítségével Pancsinelló rájön, hogy mi kell ahhoz, hogy a matricák ne tapadjanak rá.

Billogok, amelyeket nap mint nap kapunk. Mennyire aktuális, élethelyzettől függetlenül. Legyen szó öltözködésről, gyereknevelésről, munkáról vagy hobbiról. Mit fognak szólni mások? Talán azért is talált szíven ez a történet, mert épp azzal küzdöttem magamban, hogy mennyien szólják meg azt, hogyan neveljük kislányunkat. (Vannak apró szabályok, amelyeket kérünk, hogy tartsanak be a rokonok, barátok. Férfjammal egyetértésben úgy véljük, hogy ha a gyermek még kicsi az üléshez vagy átláshoz, akkor ne ültessék, ne állítsák a lábára, vagy ebéd közben ne adják neki elő a muppet show-t).

Persze az ilyen szituációk többnyire azzal járnak, hogy viseljük a szúrós tekinteteket és grimaszokat. Szürke pontokat kapunk, és ami a legnagyobb baj, hogy nem pereg le rólunk, hanem ott "ékeskedik" ruhánkon, mint Pancsinellónak. Hiába határozom el, hogy nem érdekel, mit szólnak mások, ott a kétely bennem, hogy hátha öntelt lettem és már nem elég nyitott, hogy befogadjam mások véleményét.

Kételyekkel, bizonytalanságokkal teli helyzetben elérkezett a keresztelő és megkaptuk az „Értékes vagy” című könyvet. Pancsinelló története örök érvényű igazságra mutat rá: "Az emberektől való rettegés csapdába ejt, de aki az Úrban bíz, az oltalmat talál." (Példabeszédek 29,25)

A kereszt

A kereszt a keresztények reménysége.

A kereszt a feltámadás a halottak közül.

A kereszt út az eltévelyedetteknek.

A kereszt az elveszettek menedéke.

A kereszt a bénák mankója.

A kereszt a vakok vezetője.

A kereszt a gyengék erőssége.

A kereszt a betegek orvosa.

A kereszt a papok célja.

A kereszt a reményt vesztettek reménysége.

A kereszt a rabszolgák szabadsága.

A kereszt víz a vetőmagnak.

A kereszt a röghöz kötöttek vigasza.

A kereszt forrás a szomjazóknak.

A kereszt köpeny a mezíteleneknek.

Köszönjük neked, Atyánk, a keresztet.

Ének a 10. századi Afrikából

Ki is volt ez a Jézus?

Egy hindu bölcsnek keresztény tanítványa egyszer Jézus életét olvasta fel a Bibliából. Amikor a bölcs meghallotta, hogy az emberek Názáretben kigúnyolták és elutasították Jézust, így szólt: „Ha egy prófétát nem űznek ki szülővárosából, akkor az nem is próféta.”

A tanítvány tovább olvasott. Amikor aztán a bölcs megtudta, hogy a papok voltak azok, akik Jézust halálra ítélték, felsóhajtott: „Az ördögnek túl nehéz lenne az egész világot félrevezetni és összezavarni, így aztán a neves vallási vezetőkre bízta ezt a feladatot szerte az egész világon.”

Lelki lapátolás

Férfias kihívás, teljesítmény, bajtársiaság - evezőlapátra cserélték az egeret és az aktákat a Dunakeszi Református Egyházközség férfiai. Szigetkerülő kenutúrára indultak, melynek végére igazi közösséggé kovácsolódtak. A dunakeszi reformátusok úgy vélik: a hit lényege a kapcsolat Istennel. Ehhez a bensőséges lelki világhoz, az érzelmekhez azonban nem ugyanaz az út vezet a férfiaknál, mint a nőknél.

A helyi lelkész és két presbiter beszámolója:

Szerettünk volna a gyülekezetben elkezdeni tudatosan foglalkozni a férfiakkal. Az ötlet onnan indult, hogy több ebbe a témába vágó irodalom is elérhető már manapság (Richard Rohr, David Murrow könyvei, vagy akár a Férfisátor mozgalom honlapja). Ezek az írások nemcsak azt a nyilvánvaló adatot ismétlik, hogy a gyülekezetekben több a nő, mint a férfi, hanem például azt is, hogy mennyire függ a férfiaktól a gyermekek hitének későbbi alakulása. Míg ha csak az édesanya hívó, az 20 % körül, ha csak az édesapa hívó, már 30 % fölött valószínűsíti, hogy a gyermek is hívó lesz. Természetesen a legnagyobb valószínűség (50 %) mindkét szülő gyakorló vallásossága esetén áll fenn, de ez is erősíti azt, hogy a férfiakra érdemes odafigyelni.

Hiszen a férfiakkal való munka más szabályszerűségeket követ. Ha meghirdetnénk egy szemináriumot ezzel a címmel: Hogyan imádkozol férfiként? - valószínűleg csak kevés férfi jönne el. De eljönnek, ha kenutúrára ajánlunk. Vagy valami mást, amiben férfias kihívás, teljesítmény, bajtársiaság szerepel. Ha aztán egy fél napot „egy csónakban evezünk”, izzadtunk és küzdöttünk az elemekkel, akkor könnyebben kerülnek elő az olyan

témák is, mint „Miből élek?”, „Mi határozza meg az életemet?”. Ekkor már egyáltalán nem probléma, hogy összeüljünk, beszéljünk, énekeljünk és imádkozzunk is. Az egyházi ajánlatokkal vagy intézményekkel kapcsolatban a férfiaknak előbb szert kell tenniük arra a benyomásra, hogy megfelelő a légkör, a csoportban védelmet kapnak. A gyülekezetbe járó férfiak, ha intímabbé válik a dolog, ha saját, egészen személyes hitükről kell beszélni, akkor elbizonytalanodnak. Éppen ezért nagyon jó volt átélni, amikor fáradtan, a napok végén tábor tüzet rakunk, és a tűz körül ültünk, hogy az adigra összekovácsolódtott csapatban már mindenki hamar megtalálta az őszinte, mélyről jövő szavakat is. Sosem volt olyan, hogy valaki lekezelően mosolygott volna, ha egyikünk kitarulkozott, vagy talán gyámoltalan szavakkal imádkozott. Ellenkezőleg, inkább a tisztelet és a megbecsülés érződött.

A hit lényege a kapcsolat Istennel. Ehhez a bensőséges lelki világhoz, az érzelmekhez nem ugyanaz az út vezet a férfiaknál, mint a nőknél. Nyári kenutúráinkkal új módszert próbáltunk ki, sikeresen. Azóta a vasárnapi istentiszteleteken már más-ként üdvözljük egymást, és gondolkodunk a folytatáson. Szívesen ajánljuk másoknak is a kísérletezést, illetve az e témában való diskurzust.

Szöke Attila Szilárd, lelkész

A résztvevők többsége értelmi, irodában dolgozó testvérünk volt, számukra a mindennapi „kihívás” leginkább a töltőtoll és az egér kezelése. Ezért érthető, hogy számukra a nomád élet, a fizikai erőfeszítés akár komoly próbatétel lehet. Nem könnyű alkalmazkodni a szokatlan erőfeszítéseket igénylő mozgáshoz, az autó belsejénél kétségkívül zordabb körülményekhez. De nem kis meg-

próbáltatás elviselni a kor-mányos üvöltözését sem, amivel lényegesen serényebb evezésre kívánja serkenteni a hajó legénységét, bár ez sok esetben „életmentő”, mert motor hiányában csak fizikai erővel lehet megküzdeni az áramlással, a széllel, a hullámmal, ami – lássuk be - nem könnyű. A sátorozás sem fenéki tejfel, sok a szűnyog, egyenetlen a talaj, fekvé mindenütt nyom. A földön ülni kényelmetlen, az ételbe belehullik a levél, alig lehet aludni a másik sátorban horkolótól. (Bár az érdekes, hogy mindig csak a másik sátorban horkolnak.) Mindezt végiggondolva adódik a kérdés: akkor miért? Miért szedelőzködik fel tizenkét ember? Miért teszi ki magát ilyen kényelmetlenségeknek? Azért, mert mindezek elviselése árán olyan örömet, tapasztalatot, ajándékokat kapunk, ami teljesebbé tehet minket. Olyan képességeket fedezhetünk fel önmagunkban, amire nem is gondolhatunk, hogy ezek birtokában vagyunk. Azért, mert örömet szerez, meglepésséget ad, ha megtapasztaljuk, hogy nemcsak képesek vagyunk elviselni a megpróbáltatásokat, hanem ezeken úrrá is tudunk lenni. Azért, mert jó megélni, hogy számunkra szokatlan körülmények között is helyt tudunk állni, kibírjuk az egész napos evezést, a feszítő izomlázat, a „zord” körülményeket, feltört tenyérrel is húzzuk a hajót. Azért, mert rájöhettünk, a saját hülyeségünkért csak magunkat lehet hibáztatni. Azért, mert még ilyenkor is számíthatunk a társakra. Azért, mert a bajtársiaság, a csapat tagjainak az egymás iránti szolidaritás-érzése óhatatlanul kialakul. Azért, mert itt segíteni kell egymást: elázott a póló, de nem hoztál másikat, elfogyott a kenyered, nincs teád, bögréd, de szívesen ennél vagy innál, valakitől biztosan kapsz.

Nagy tapasztalat, hogy egészen más tulajdonságait ismered meg a társadnak, és már önmagában a szokatlan körülmények miatt is sokkal közelebb kerültök, de napközben és este is sokkal több idő van beszélgetni, egymás iránt megnyílni. Jó volt látni, hogy a túra után az istentisztelet előtt már másképp köszöntöttük egymást. Úgy, mint „akiknek édes titka van”.

De feledhetetlen élmény a környezet, a teremtett világ szépsége is. Mindenütt megélheted a Teremtő óvó szeretetét: bár kétszer beborultunk, kutyabajunk sem lett, a vasárnapi evezés inkább hasonlított raftingra, mint sima vízi kenuzásra, mégis épségben hazaértünk.

Dr. Pál Lajos, presbiter

Csapatépítés?

A mostanában divatosan hangzó kifejezés, a csapatépítés, új értelmet nyert, amikor egy péntek reggel tucatnyi lelkes, ám kenut addig csak távolról látó férfiember próbált háromfős "teamekbe" rendeződni négy hajó körül a gödi vízitelepen. 30-60 év között sokféle életkorban, a vízitúrában jártasabbak és a hajózást elsőként próbálók egyaránt voltunk, és sikerült tulajdonképpen szó nélkül kiegyensúlyozott hajókat kialakítanunk. Négyen már korábban váltalták a kormányzás felelősségét és próbáltuk az izomerőt és minden mást hozzájuk egyenlően elosztani. Azért biztosan nem árulok el nagy titkot, hogy mégsem ezzel a számolgatással lettek belőlünk igazi csapatok. Hanem szombat délben a tahi hídnál az örvényekkel küzdve, vagy vasárnap délután a hajóba csapó, váratlan tarajos hullámokkal farkasszemet nézve. A hajók csapatszelleme éppúgy építendő, őrzendő kincsünknek bizonyult, mint a kéznél lévő másfél literes vizesüvegek vagy a fejünket védő sapka.

Hogyan készültünk az útra?

A kalandot, amit lelkészünk "lelki lapátolásnak" keresztelt el, heteken át tervezgettük, kör e-mailekben, istentisztelet utáni beszélgetésekben. Ezek főként a résztvevők invitálása, egymás szándékának erősítése körül forogtak, a távot, a megpróbáltatásokat sokan valószínűleg fel sem mértük előre. Az utolsó héten állt össze a csapat. Sokan szerették volna megoldani, hogy a három teljes napot a "kirándulásra" tudják szánni, de kiderült, hogy többeknek csak egy-egy nap megoldható. Ezzel sajnos nem lehetett nekivágni a szervezés, de lelki oldal miatt sem. Az elköteleződés első próbáját tehát jóval az indulás előtt, a parton hozott nehéz döntések adták.

Mi volt a legnagyobb megpróbáltatás?

Én magam leginkább a sátorozástól tartottam, a kevés előre megvásárolt felszerelés között volt egy felfújható derékalj, és persze leporoltam az évtizedek óta nem használt hálósákomat is. Mindezt a jól bebugyolált csomagokból vettem elő, amit az útmutatások alapján állítottam össze. A hajnali hidegben mégis a száraz hálósák és sátor bizonyult a legnagyobb értéknek, amit sajnos egyik testvérünknek nélkülöznie kellett egy kisebb baleset miatt. Hasonlóan jól jött az alkalom kínálta luxusként a leányfalui termálstrand pezsdítő vize, ami az evezéshez egyáltalán nem szokott izminkat lazította egy kicsit. Első este az újon-

cok közül sokan nehezen tudtuk elképzelni a folytatást.

Mi volt a legjobb élmény?

A gyülekezet férfiai a tervek szerint a hivatásukban, gyermekeikkel, házastársukkal megtapasztaltakat, a terveiket, gondjait osztották meg egymással minden este. De hogyan lettek a tervekből tettek?

A kimerítő "fizikai lapátolás" után, sokak számára idegen helyzetben a Duna-parton elkezdődő és kis patakként csobogva, majd hömpölyögve magának medret alakító beszélgetés nagy élmény volt. Úgy emlékszem, hogy nem vezetői vezényszóra ültünk egymás mellé. El voltunk mindannyian csigázva, és kölcsönös biztatás után, egyszer csak egy körben találtuk magunkat, a lelkészünk által válogatott énekekkel és bibliai tanításokkal a kezünkben. Innentől a lelki lapátolás is ment a maga útján. Egyre inkább figyeltünk egymásra, egyre bensőségebben beszélgettünk. Másrészt a Dunát is teljesen más oldaláról láttuk evezés közben, halcsemeték rajokban úsztak a sekély vízben, a gémelek mellettünk lendültek a levegőbe. Jó volt egymástól ellesni azt is, hogy milyen a természetben élni, tisztelni a csónakjainkkal együtt miniket játszva sodró nagy folyót, és bízva abban, hogy egy ennél is hatalmasabb kéz tart minket mégis biztosan.

Milyen volt hazaérkezni?

A fizikai teljesítményben, a nomád körülményekben, az épülő csapatszellemben is férfias kihívás volt ez a kenutúra. Dunakeszi felé közeledve azonban egyre erősebben érezhető volt, hogy mindenki haza igyekszik. A elcsigázott lapátolókat lelki mágnesként vonzotta a család. Amiről esténként beszélgettünk, az valóságos erőként hatott. A folytatást is az adhatja meg, amit a családdal meg tudunk osztani élményeinkből, ami a különös kalandjainkból szűkebb körben és a gyülekezetben is tehermentő erővé válik. Isten adja, hogy ez a vízitúra biztos kiindulóponttá váljon immár a szárazon is.

Dr. Kiss Paszkál, presbiter

ÍGY SZÉP ÉS ÍGY JÓ

Én magam mással sokszor összemértem: étellel életet, erővel, erőt. S annyszor láttam törpének és torznak magamat a másik előtt.

Láttam a másik gazdag élte fáján kivirágozni, gyümölcsöt is hozni végig se vágyott vágyamat. Végig se akart akarát, láttam, hogyan tör a másik előtt cél felé utakat. Hagytam a vágyat: eltűnt, oda már. Az akarást is: rég volt... tova már. De a szívemben sajgott valami és egy-két sóhaj mindig fölszakadt.

Megint találkoztam valakivel. Az élete s az életem közt titkos, észrevétlen szál húzódik. Most egyszer újra összemérhetem. Milyen hasonló és mennyire más. Hogy tör a célja felé végig se akart akarás. Erős, fiatalosan vágyja, megéli, mindet eléri, végig se vágyott minden vágyamat. Az út szabad. A vágy szabad. A szárny szabad.

Igen, most összemértem magamat, a voltom vádolója mégse lettem. A száz lehetőségű út, mely elmaradt megettem, virágosan, világosan elibém szökött úgy, ahogy megtettem. Tövisre újra szúrt. Mélysége újra megborzongatott. Újra rámfeketült az éjjele. Fényszomjasan kerestem a napot. Újra a kereszthez ért és újra kétféle nyílt, s én újra választottam. Aztán a másik útra áttekintve szóltam békésen és szóltam nyugodtan: Így szép és így jó. Ez így az én utam, ki nem cserélném más-sal, a könnyét kacagással és hejhujázással, a tövisét virággal, a szegénységét Pazar gazdagsággal, akármilyen kincssel... Krisztus rabságát, édes szabadságát, földi bilincsel. Így szép és így jó!

Életfám tövén családva szisszent s elsurrant a kígyó.
Túrmezei Erzsébet

Naptár a könnyebb tervezhetőség végett

Szeptember hónap

Szeptember 7. vasárnap	Ajánlócédulák elvitele, kitöltése a testületi szavazáshoz
Szeptember 13. szombat	Délelőtt 10 órakor Simon András kiállításának megnyitója, majd a művész előadása a kolostor Kiss Szaléz termében Délután 4 órakor bérálási szentmise
Szeptember 14. vasárnap	Délelőtt 10 órakor búcsúi ünnepi szentmise, testületi tagok választása
Szeptember 21. vasárnap	Az új képviselőtestület eskütétele a 10 órai szentmise keretében
Szeptember 26. péntek	Felnőtt katekézis az esti misét követően
Szeptember 28. vasárnap	Elsőáldozás a 10 órai szentmise keretében

Október hónap

Október 4. szombat	A hittanosok őszi kirándulása
Október 23. csütörtök	Egyházközségi kirándulás (Paks-Kalocsa)
Október 24. péntek	Felnőtt katekézis az esti misét követően

November hónap

November 4. kedd	Egyházközségi mozi
November 11. kedd	Egyházközségi mozi
November 15. szombat	Ministránsok őszi kirándulása
November 18. kedd	Egyházközségi mozi
November 25. kedd	Egyházközségi mozi
November 28. péntek	Felnőtt katekézis az esti misét követően

December hónap

December 12. péntek	Felnőtt katekézis az esti misét követően
December 13. szombat	Kézműves műhely a hittanosoknak

JÓZSI, KÖSZÖNJÜK!

Fölker József sekrestyésünk több évtizedes precíz, odaadó szolgálat után nyugdíjba vonult. Helyére Vida Zoltánné, Ildikó áll, aki eddig is helyettesítette hosszabb-rövidebb időre.

Hálásan köszönjük Józsinak lelkes szolgálatát és jó egészséget kívánunk a nyugdíjas évekhez!

Az egyházközség képviselőtestülete

Szeretettel várjuk egyházközségünk apraja-nagyját a szeptember 13-án szombaton délután 4 órakor kezdődő bérálásra (Püspök Atya érkezik hozzánk) és a szeptember 28-án délelőtt 10 órakor kezdődő elsőáldozásra.

Mindkét ünnepünk a jövő ünnepe.

Az első ifjúsági kör megbérált fiataljainknak szeptember 20-án szombaton este 8 órakor lesz.

Októbertől olvasókört indítunk. Nagyon szeretnénk, ha mind többen bekapcsolódnának a sok örömet, élményt ígérő közösség életébe.

Keresztút

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatalos honlap: nagyatadi.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520